

Elűszó

Midőn húsz voltam, kitisztult az ég,
Lehetett már kokárdát hordani.
Nyüzsgött mindenki mérgezett egérként,
Jártak a szájak, ellenzékiiség,
Zászlók, tüntetés, fáklyás vonulás,
Szuszogva izzadt az értelmiség,
Simán elhitte, hogy most ő a fontos,
Az emberek javán munkálkodik,
Ünneplést szervez, és mindent kimond,
Amit korábban szigorúan tilos volt.

Minden habos agy kész szülőszoba,
Odabenn csupa vér, csatak, jajongás,
S másnap az újszülött gondolatot
Pólyában üdvözülten körbehordták.

Csodálta mind, s a saját gyermekét
Éppúgy cipelte tartva a magasba,
Összevesztek, kié szebb, húsosabb,
Ügyvéd, sebész, költő képviselő lett.

A vész kitört. A közlekedés
Mögött csörögtek dagadó zsebek,
Emberszájak haraptak kétpofára
Zsíros tőkét, más életét szagatva,
A nagy szellemi csetepatézás meg
Korcs belviszályokká fajult hamar.
Vad villám záporzott tekintetekből:
Komcsi, fasiszta, kotródj, te gané!
Kettéhasadt minden egyes atom,
Minden család kétfejű szörnyeteg,
Két szája egymásra lángot okád,
Szétszagatott nép húzkod kötelet
Atyák csontja felett tipródva dühben,
S a nyomor Kádár-paravánjai mögül
Előbújnak a hajléktalanok.

LACKFI JÁNOS (1971) költő, író, műfordító. A Pázmány Péter Katolikus Egyetemen tanít. Legutóbbi kötetei: *Szóvihar* (összegyűjtött versek, 2016), *Szerelmi nyomozás* (ifjúsági regény, 2016).

Most hűtőház van, megdermedt pixelek.
Megkeseredtünk.
Nem fűszerektől, mint az Unicum,
Gyomorbajtól, mint a bűdöslő szájak,
Melyek köphetnek bármennyit, hiába,
Elcsattan csak a fűben nedvesen,
A nyálból új nép nem serken soha.
Majd eljön a szájrasszító tavasz,
Bűvöl csalóka mentaillatot,
Bár mentát sose látott a labor.
Képernyőn néha átsüt indulat,
Kidőlt fogak rendbe hozatva mind,
Sövényükön dől vad politika:
Kérdjétek a sok entellektüelt,
Melyik zsebükben hordják lelküket?

Atomtól atomig

Állok a konyhapultnál éjszaka,
S két deci csilló közelségen át
Felnagyítom a rejtőző anyag
Láthatatlan, nyüzsgő viadalát.

Ezer kilométerekről jön e víz,
Szűrte felhő vagy barlang fala,
Küldte eső, hó, hordozta a köd,
Foglyom, pedig szabad volt valaha.

Messzi üzenet, és majd ha megiszom
(Minthogy szomszárunk sem élhetek),
Tovább vonul csatornacsöveken,
Hogy öntözzön sok másik életet.

Tanultam ám, hogy nem csak ennyi ez,
Hogy üvegtestben vad molekulák
Járják táncukat, szilaj démonok,
Neutron, kvarkok, s törpülnek tovább.

Magamba döntöm s kész világokat
Iszom vele – egy részecske talán,
Teljes bolygó, felszínén tengerek,
Növény, folyó, állattal telt karám.

És létezik fájdalom, meglehet,
S bár pirinyó, nekik irtóztató,
A poharamban szenved, imbolyog
Vajúdva százezernyi földgolyó.

Hát végtelenig ismétlés a lét?
Apró égitest, messze és közel,
Ím itt rezegsz, bár láthatatlanul,
Lenyelhetlek, s te tovább létezel.

Ó, jaj, s e bolygóknak mindegyikén
Egy esti konyhában valaki áll,
Képzeld nála parányibb létezést.
Keze ügyében vízzel telt pohár.

